

Писали су у овој рубрици, и луцидно и површно, разни аутори о судбини Републике Српске и дејтонске БиХ. И што се више коментара писало, примјети један читалац, они су све очевидније личили један на други. Укратко, тешко Републици Српској с њеним (не) пријатељима, БиХ је неодржива, а њен распад неминован. На крају, као објашњење услиједи да је такозвана међународна заједница до сада била сасвим пристрасна и злурада, али да све више увиђа како је дејтонска БиХ од почетка била мртворођенче над којим је 15 година залуд расипала идеје, силу и паре за вјештачку оплодњу заједничке државе. Нема шта, још када се на то надовеже закључак да је Република Српска на корак од самосталности, уз још само мало истрајности и стрпљења, не зна се шта је љепше - писати или читати такве коментаре!

Да не малеришем, али ипак се плашим да се иза тако брзоплетих, лакомислених и славодобитних тврдњи како се међународна заједница најзад дозвола памети крије само још једна српска самообмана.

Да не малеришем, али ипак се плашим да се иза тако брзоплетих, лакомислених и славодобитних тврдњи како се међународна заједница најзад дозвола памети крије само још једна српска самообмана. Јер, има нечега нарочито сумњивог и збуњујућег у овој политичкој успаванци о наводно новом односу америчке и западноевропске дипломатије према Републици Српској. Тачно је да се већ неко вријеме не чују пријетње из страних амбасадора, да се високи представник не размеће бонским овлашћењима, а укидање ентитета данас више не спомиње ни у шали. Осим тога, присуство великог броја амбасадора недавној инаугурацији предсједника Милорада Додика неки су брже боље протумачили као својеврсно признање државности Републике Српске. Још да нема досадних редовних извјештаја Савјету безбједности УН о стању у БиХ, који у суштини не мијењају ништа, али у којима се Република Српска по навици окривљује за све што се овдје (не) дешава, од уобичајених политичких размимоилажења, преко хроничних социјалних траума, до природних катастрофа, могло би се рећи како западнодрински Срби коначно могу да одахну! Но, чини се да је управо то оно на шта њихови противници и рачунају. Да Бањалуку ухвате на спавању. И док ови схвате шта их је снашло, посао је завршен!

Није ли, умјесто тога, реалније очекивати да се убрзо испостави како су званичници САД и ЕУ, умјесто раније политике директног и бруталног одлучивања, силеџијског наметања одлука и диктирања уставних рјешења, изабрали префињеније методе развлашћивања и демонтирања Републике Српске?

Није ли, умјесто тога, реалније очекивати да се убрзо испостави како су званичници САД и ЕУ, умјесто раније политике директног и бруталног одлучивања, силеџијског наметања одлука и диктирања уставних рјешења, изабрали префињеније методе развлашћивања и демонтирања Републике Српске? На примјер, подстицањем социјалног исцрпљивања, економским урушавањем и обесмишљавањем, чекањем њеног банкрота! Ваљда су током ових арбитражних и протекторских година и они научили да се овдашњи Срби не могу поразити бомбардовањем, томахавама и осиромашеним уранијумом, крвничким пребијањем и убијањем. Шта више, што су агресивнији напади на српски ентитет, то су тврђе главе његових становника. Што је међународна политика пристраснија и неправеднија, то је екстремнија српска воља да јој се супроставља и инати. Простије, што се више инсистира на промјени устава и ентитетских граница, то је масовнији одазив на општу мобилизацију националне свијести и емоција. Али, признаћете, није нека тајна, људима празних трбуха лакше је помутити главе и уздрмати увјерења! И ево сад сценарија којег се и те како треба прибојавати. Свима је јасно да ће наредни период бити веома мучан за преживљавање. Економски колапс пријети смањивањем републичког буџета, умножавањем пореза, поскупљењима, затварањем предузећа, отпуштањем радника, кресањем и кашњењем плата, што опет повлачи штрајкове, протесте, масовно незадовољство, депресију,... У таквом амбијенту врло брзо на удару ће се наћи многи министри и премијери, што слуте и дежурни оптимисти и најоданији сљедбеници актуелне власти, слежући рамена пред најавама да ће предсједник Додик у наредне двије године "потрошити" неколико премијера, а да се до октобра 2012. године могу очекивати и ванредни избори. Истовремено, такав сценарио значи вртоглав пад СНСД-а, али и друге по снази националне странке, СДС-а, која би несумњиво покусала одговорност за сарадњу са Додиковом странком, о којој би се наравно ширио глас да је владала бахато и деспотски, распродавала и трошила немилице, итд. Тада би Република Српска била осуђена на политичке партије које су окренуте тобож европских магистралама, а које заправо воде најдаље до Башчаршије и цјеловите, јединствене БиХ. На тај начин противници Републике Српске добили би битку без испаљеног метка, односно без много труда и издатака. Па, реците, има ли основа, далеко било, оваквим текстовима?!

Инсистирање на једноумљу (које је само корак до безумља) као доказу и поврди политичке лојалности, у крајностима тражењем пријекно потребног јединства - у најмању руку је погрешно!

Пише: Ђорђе Вуковић
среда, 08 децембар 2010 10:28

Веома лоше је што се у добром дијелу јавности који себе држи национално и патриотски оријентисаном, али која је изразито осјетљива на самокритику, свака отворена сумња у званична тумачења и прогнозе изједначава са политичком јереси и сматра издајом "мудре, државничке стратегије". Инсистирање на једноумљу (које је само корак до безумља) као доказу и поврди политичке лојалности, у крајностима тражењем пријеко потребног јединства - у најмању руку је погрешно! Чак и ако је оно што смо кадри да назовемо слободоумним анализама и стваралачком критиком неувјерљиво и испразно, мања је штета него да се хорски успављују интелектуални кепеци, духовни богаљи, избеумљена свјетина од које се сутра не могу очекивати велика дјела. Била она завршно потврђивање самосталности, политичко обликовање позиције Републике Српске унутар интегрисаног региона или тек гола борба за опстанак и очување какве такве конститутивности Срба у БиХ. Само да нас опет не заболи накнадна памет!